

mogelijk was, maar vond plotseling den vorm ervoor gereed — sprak ze van haar zuster en van Jacques, met wien ze verloofd was geweest. — Een engagement is in Holland iets, dat gemakkelijk verbroken kan worden; — degeen die eronder lijdt, moet zich aanpassen, dat is heel eenvoudig, — en ik wilde niets liever, maar... Ze sprak levendig en goed. En later, toen Maud haar in haar mantel hielp, en George aanbood haar thuis te brengen, voelde ze dat de crisis was overwonnen.

Het was een stille, vochtige avond. Ze had George's arm genomen, en keek omhoog naar den rossen gloed van den nachthemel. Ze had van Jacques verteld, maar ze hield sinds lang niet meer van hem, dacht ze, sinds heel lang. Ze zou niet naast hem willen loopen, zooals nu naast George. — George sprak niet, maar hun zwijgen was vriendschappelijk. Vreemd, ze had vanavond weer sterk gevoeld, dat het Engelsch toch haar eigen taal niet was, — ze had zich niet heelemaal goed kunnen uitdrukken. Spijt voelde ze niet, maar wel een lichten wrevel, dat ze de dingen niet anders gezegd had. Ze leken zoo klein nu, en wel grappig, maar onbelangrijk.

— Ik wilde dat ik met iemand Hollandsch kon praten, zei ze plotseling.

Hij antwoordde dadelijk: Ja, dat begrijp ik. Zie je dien man nooit meer? Ik dacht dat het een band zou hebben geknoopt, zoo'n tocht, avontuurlijk.

Ze herhaalde, een beetje schamper: Avontuurlijk, ja, daardoor juist was het zeker geen grondslag voor — iets meer. — 't Was of haar eigen stem haar ontroerde. Klein en onbelangrijk, dacht ze, had ze dat niet gezegd? en dus zonder gevolg. Ze begreep het nu heelemaal, voor het eerst, en het vulde haar met een grauwe droefheid. Ze had het luchtig verteld, en nu werd het zoo zwaar, en groot. Ze zocht het avontuur, het bizarre, en ze won er niets mee. Het werd tot een anecdote; — had ze er niet dezen verloren avond even door opgefleurd?

— Het was dwaas van me, zei ze hardop, nu kan ik niet meer terug, en soms heb ik toch heimwee.

— Maar je kon toen waarschijnlijk niet anders.

— Och ja, dat zeggen we dan later.

— En waarom zou je niet terug gaan?

— Ik weet niet, ik heb het hier toch ook goed.

— Je kunt bij Marain heel wat bereiken.

Die woorden drongen niet recht tot haar door.

Ze liepen weer zwijgend nu, ze voelden zich beiden moe. Bij haar deur gekomen, nam hij een kort afscheid.

In de dagen die volgden, dacht ze telkens eens aan Frans. Ze wist zeker, dat ze als vrienden uit elkaar waren gegaan, en ze toen niet had kunnen denken, hem zoo weinig meer te zullen zien. Hij was nog een paar maal bij haar gekomen, en eens had ze hem opgezocht, maar hem niet thuis